

Sinä päivänä aurinko paistoi erityisen voimakkaasti. Mukulakiviin juuttuneet kengän korot eivät saaneet kirosanoja tulvahtelemaan suustani. En ollut tuntenut samanlaista tunnetta aikoihin. Vatsanpohjalla perhoset eivät lepattaneet kauniisti, vaan vetelivät hurjia spiraaleja. Hiki virtasi ohimoitani pitkin ja tunsin pakahtuvani. Kuljimme hiljaa ystäväni kanssa läheiseen panimoravintolaan, jossa minun oli määrä tavata hänet. Paras ystäväni saattaisi minut sinne ja tarkistaisi, etten yrittäisi viime hetken pakoa, mikäli nyt kengilläni Helsingin mukulakivillä juoksemaan pystyisin. Totta kai taka-ajatuksena oli myös tarkastaa herra, joka sai minunkin kauan sitten jäätyneen, taikka ehkä ennemmin ruostuneen, sydämeni sykkimään. Hyväksyntä ystävältähän on kuin papin Aamen. Palatkaamme ajassa muutama kuukausi taakse päin. Olin aloittanut innokkaana uudessa työpaikassa. Vaikka kyseessä oli pieni ja hyvin epäseksikäs IT-toimisto, tunsin suunnatonta innostusta ja käänteentekevää iskua tulevaisuuteeni. Innostukseni syy ei kuitenkaan ehkä ollut koodaus tai tietokoneet. Ei uusi säädettävä sähköpöytä tai liukuvat työajat. Ei parempi palkka eikä firman pippalot. Olin saanut tartunnan. Tarttuvimman ja sydämellisimmän hymyn firman talousjohtajalta Mikaelilta. Kuukaudet kuluivat ja työpäivät venyivät uusasiakashankinnan onnistuttua vähän liiankin hyvin. Kevään päivät vaihtuivat illoiksi ja olin joka kerta myöhässä milloin mistäkin, kavereideni tapaamisista, kotisalin ryhmäliikunnoista ja hammaslääkäristä. Minulla oli kuitenkin hyvä syy: töissä venyi. Kuten aina. Työpäivät eivät väsyttäneet minua, vaan ystäväni ihmettelivät silmien pilkettä ja iloista olemustani. Kuukausia kului töissä minun ja Mikaelin härnäessä toisiamme, vaihdellessa merkitseviä katseita, syvältä sielusta tulevia hymyjä ja huomaamattomia kosketuksia. Joka aamu odotin Mikaelin tulevan töihin ja väläyttävän sen hymyn, joka sai jalkani veteläksi ja sydämeni pamppailemaan kovempaa. Ja ei, minä en kuulu näihin siirappiromanttisten sarjojen naisiin, jotka etsivät rakkautta epätoivoisesti ja näkevät sitä kaikkialla. Niihin, jotka katsovat iltaisin Matthew McConaughey:n tähdittämiä hunajaisen romanttisia komedioita nenäliinapaketin kanssa. Niihin joiden elämän tarkoitus on löytää mies, punainen tupa ja perunamaa. Minä kuuluin niihin, jotka julistivat kovaan ääneen juhlavasti, kuin valmistellen joukkojaan sotaan, että sinkkuus on ihmisen parasta aikaa ja nykyainen pärjää ilman miestä. Mikaelin näkeminen mursi minusta kuitenkin tämän kaiken ja teki sielustani hattaraa. Pitkään elin kuplassa, jossa harmiton leikkimisemme ja hymyjen täyteiset päivät eivät loppuisi koskaan. Eihän pienestä ihastuksesta voisi olla muuta kuin iloa! Kaikki muuttui kuitenkin lähtiessämme työmatkalle Budapestiin. Päivät Budapestissä kuluivat seminaareissa, kokouksissa ja paikasta toiseen juostessa. Illat olimme väsyneitä, mutta onnellisia. Taputimme toisiamme olalle ja nautimme lasit kuohuvaa paikallisissa kuppiloissa. Shampanjakin oli niin paljon halvempaa, että firman kortin vinguttaminen ei tuntunut enää missään. Varsinkaan parin hyvän diilin jälkeen. Samppanja maistui katkeralta ja tarttui kitalakeen, mutta julisti meille voittajien sanomaa. Viimeisenä iltana istuimme myöhään hotellimme parvekkeella. Yön tuntejen vaihtuessa aamuksi, kollegamme lähtivät nukkumaan yksi kerrallaan. Seitsemältä aamulla aamuauringon ruvetessa pikkuhiljaa sarastamaan ja koskettamaan ihoa lämpimillä säteillään, olimme Mikaelin kanssa kahden. "Meidän täytyy puhua", hän sanoi. Tunsin kutistuvani pieneksi ja sykkeeni iskevän minulta pian tajun kankaalle. Mikael oli rakastunut minuun. Minäkin olin syvästi ihastunut häneen. Töissä tätä oli piiloteltava esimies-alais-suhteemme takia. Vain me tiesimme asiasta. Mutta emme voineet puhua siitä. Emmekä tehdä asialle mitään. Mikael oli menossa naimisiin. Seuraavat kuukaudet kuluivat hairahdus toisensa jälkeen. Joka kerta vannoimme, että tämä on ohi nyt eikä saa toistua. Minunkin korkea moraalini ja arvoni olivat murentuneet maan tomuksi enkä pystynyt vastustamaan kiellettyä hedelmää loppuun asti. Iltaisin mietin ensin Mikaelia, jonka jälkeen

latelin heti perään itsesyytökset siitä, kuinka väärin olin tehnyt. Tälle oli tehtävä loppu. Aioin sanoa Mikaelille, että se on nyt joko minä tai hän. Pian olimmekin ystäväni kanssa panimoravintolassa. Nautimme kylmästä pienpanimo-oluesta letkeän musiikin soidessa taustalla. Oloni oli kuitenkin kaikkea muuta kuin letkeä. Ystäväni oli painostanut laittamaan elämäni harvinaislaatuiseksi rakkaudelle viestin, johon tämä oli vastannut nopeasti ja ilmoitti saapuvansa paikalle puolen tunnin päästä. Se puolituntinen tuntui ikuisuudelta enkä pystynyt keskittymään ystäväni juttuihin hänen uuden työpaikkansa organisaatiomuutoksesta. Pian selkäni takaa kuului tuttu ääni ja siinä hän oli. Ystäväni lähti pian pois saadessaan elokuvista tutun feikkipuhelun ja iski silmää poistuessaan tehden suullaan "wau" -sanon. Olimme taas kahden ja Mikael katsoi syvälle minuun ruskeilla silmillään. "Onko jokin hätänä?", hän kysyi ja näytti aivan liian hyvältä. En saanut sanoja suustani. Kyyneleet valuivat poskiani pitkin ja tuntui kuin meidän ja viereisen pöydän ilakoinnin keskelle olisi vedetty tiukka raja. Toisella puolella paistoi Espanjan aurinko ja meidän yllemme oli pysähtyneet harmaat pilvet, joista tuli vettä yhtenään. Seuraavana päivänä en tullut enää töihin. Ilmoitin irtisanoutuvani ja pidin kuukauden irtisanomisajallani pitämättömät lomat. Minulle oli tarjottu paikkaa tuttavani työpaikasta ja otin sen vastahakoisesti vastaan. Lomapäiväni kuluivat sen saman harmaan pilven alla. En ollut vuosiin pitänyt kunnon lomaa ja olin julistanut kaikille pitäväni nyt täysillä ja nauttivani joka hetkestä. Päivisin esitin vahvaa ja nautin ystäväni seurasta, kaupunkilomista, päivistä rannoilla ja illoista terasseilla. Mutta kun palasin kotiin, asuntoni tyhjyys ei ollutkaan enää vapautta. Se oli yksinäisyyttä, kylmyyttä ja epätoivoa.